

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.103/2014/8. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi április hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete miatt **vádlott**ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 6.B.106/2014/20. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 3 (három) hónapra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a 2014. évi november hó 10. napjától a 2014. évi december hó 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 8.950 (nyolcezer-kilencszázötven) forint bűnügyi költség viselésére.

I n d o k o l á s

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.106/2014/20. számú, 2014. november 10. napján kelt ítéletével a vádlottat emberölés büntettének kísérlete miatt 2 év fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlottvédője eltérő minősítés, valamint a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés pontosítása mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. A vádlott védője a nyilvános ülésen bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a védelmi jogorvoslati kérelmet a büntetés enyhítésére irányuló részében megalapozottnak találta.

A vádlott védője által bejelentett fellebbezésre figyelemmel a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

A vádlotta nyomozás során részletes, büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett. Akként nyilatkozott, hogy a sértett nehéz anyagi helyzetük miatti állandó panaszkodásának úgy kívánt véget vetni, hogy előbb a sértettet, majd pedig saját magát is megöli. Helyesen járt el a törvényszék, amikor a vádlott nyomozás során tett ezen vallomására alapítottnan állapította meg a tényállást, elvetve a tárgyaláson tett azon hivatkozását, miszerint szándéka pusztán a sértett megijesztésére és nem megölésére irányult, mellyel egyértelműen büntetőjogi felelősségének mértékét kívánta csökkenteni.

A helyesen megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményének minősítése is megfelel az anyagi jogszabályoknak.

A vádlott az emberi élet kioltására alkalmas, 15,5 cm pengehosszúságú konyhakéssel legalább 20-25 alkalommal kis-, illetve közepes erővel szúrta hátba a sértettet, mely szúrásokból 17 rendbeli a sértett ruházatának szövetei alá hatolva sebezte meg. A sértett ekkor négy rétegű ruházatot viselt, melynek meghatározó szerepe volt abban, hogy életveszélyes sérülése nem keletkezett. Súlyosabb sérülés kialakulásának reális lehetősége azonban fennállt, a mellüreg megnyílása közvetett életveszélyes állapotot eredményezhetett volna, a testtáját figyelembe véve akár életfontosságú szerv (szív, tüdő, nyakér) sérülése is kialakulhatott volna *(igazságügyi orvosszakértői vélemény, nyomozati iratok 592. oldal)*.

A vádlott védője által eltérő minősítés megállapítására tett indítványt a fellebbviteli bíróság nem találta megalapozottnak.

Az emberölés bűntettének kísérlete és a testi sértés bűntettének elhatárolása az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet. Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál, így annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre, testi sértésre, illetőleg egészségsértésre irányult-e, jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége.

E körben az elkövetés eszköze, az elkövetés körülményei (különös tekintettel a szúrások nagy számú ismétlődésére), de jelen esetben főként a vádlott nyilatkozatai alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy I.rendű vádlottszándéka a sértett

életének kioltására és nem testi sértés okozására irányult. Mindezek mellett a sértett sérüléseinek gyógytartama nem bír jelentőséggel, az ölési szándék megállapíthatóságának körében nem, csupán a büntetés kiszabása során értékelendő.

Fentiek alapján a fellebbviteli bíróság nem találta megalapozottnak a védő hivatkozását, miszerint a vádlott esetében azért nem állapítható meg az ölési szándék megléte, mivel a sértettnek mindösszesen egy 8 napon túl gyógyuló sérülést okozott, valamennyi egyéb sérülés gyógytartama azonban 8 napon belüli.

Helyesen foglalt állást a törvényszék mind az önkéntes elállás, mind az önkéntes eredmény-elhárítás megállapíthatóságának kérdésében is. A sértett jobb kezén hat rendbeli, míg a bal kezén egy rendbeli metszett sérülés keletkezett, mely sérülések a szűrőeszköz egyszeri ráfogásával nem jöhettek létre. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott nem azért hagyott fel cselekménye véghezvitelével, mert a sértett egy alkalommal ráfogott a késre és azt tőle elvette. Az önkéntes elállás megállapíthatóságának egyik feltétele, hogy az elkövető döntően saját akarat-elhatározásából lépjen vissza a bűncselekmény elkövetésétől, s bár tudná folytatni az elkövetést, az már nem áll szándékában. Az önkéntességet kizárja, ha az elkövető valamilyen akadályozó tényező (pl. a sértetti védekezés, sértett egyéb zavaró magatartása) következtében nem tudja a cselekményt befejezni. Jelen ügyben a vádlott cselekményének a sértett aktív védekezése vetett véget.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság csaknem maradéktalanul feltárta, azokat azonban nem teljesen értékelte a tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően.

További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a sértett megbocsátását. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott esetében a törvényi tételkereten belül kiszabható szabadságvesztés eltúlzott lenne, ekként az enyhítő szakasz alkalmazása indokolt. A vádlott esetében nem kizárólag a Btk.82.§ (1) és (2) bekezdés alkalmazásával kerülhet sor büntetés kiszabására. A Btk.17.§ (2) bekezdése értelmében a büntetés korlátlanul enyhíthető, ha az elmeműködés kóros állapota az elkövetőt korlátozza a bűncselekmény következményeinek a felismerésében, vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen, míg a Btk.82.§ (5) bekezdése szerint, ha e törvény korlátlan enyhítést enged, bármely büntetési nem legkisebb mértéke is kiszabható.

A büntetés mértékének meghatározásakor a fellebbviteli bíróság nagyobb jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, a vádlott elmeállapotának, a sértett megbocsátásának, a kísérlet távoli voltának, ezen belül annak, hogy a ténylegesen bekövetkezett sérülések - egy védekezés során okozott kézsérülés kivételével - 8 napon belül gyógyultak.

Erre figyelemmel a fellebbviteli bíróság a törvényszék által kiszabott szabadságvesztést eltúlzottan súlyosnak találta, ezért azt 1 év 3 hónapra enyhítette.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőjogi jogkövetkezményre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a 2014. november 10. napjától a 2014. december 17. napjáig eltelt időt továbbmenően beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlottköteles.

P é c s, 2015. április 21.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.106/2014/20. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.103/2014/8. számú ítéletében írt változtatással a 2015. évi április hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke